

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

direkte spørgsmål, og jeg skal derefter gå over til en mere omfattende redegørelse for hele sagens gang.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke fremhævede helt rigtigt, at ved tidligere lejligheder, hvor der er foretaget liberaliseringsfremstød i Paris, har det været Amerika, der har været den drivende kraft, og der har været en vis forbindelse mellem liberaliseringen og Marshallhjælpen, omend næppe så direkte, som det ærede medlem antydede: at det ligefrem var en betingelse for at få Marshallhjælp, at man liberaliserede; på den måde har der ikke været lagt pres på medlemmerne. Men det er rigtigt, at der har været en forbindelse, og det er rigtigt, at amerikanerne i høj grad har været initiativtagere i hele denne meget vigtige europæiske politik.

Det forslag om at føre liberaliseringen til tops, der var til behandling ved ministermødet i Paris den 29. og 30. oktober, havde en anden karakter. Dengang var det ikke Amerika, der var initiativtager, og ej heller noget andet medlemsland, men det var organisationen selv, eller rettere sagt organisationens sekretariat, der havde taget initiativet, og som gennem nogle måneder i fortsættelse af et ministermøde, der havde været afholdt i marts i år, havde arbejdet med sagen og forberedt det nye fremstød.

Motivet hertil var almindelig bekymring og uro over den økonomiske udvikling i Vesteuropa. Medens man i øjeblikket i Østeuropa kan iagttage stadige produktionsmæssige fremskridt, og medens man også i USA, i hvert fald indtil nu, stadig har kunnet notere produktionsmæssige fremskridt, så har det samme ikke været tilfældet i Vesteuropa, hvor der i det sidste års tid eller måske de sidste to år tværtimod har været tendens til stagnation, ja, endog i visse lande tendens til direkte tilbagegang. Samtidig med disse tendenser har der også været grund til at nære bekymring for den handelsmæssige udvikling.

Man har set, at Frankrig på et vist tidspunkt fuldstændig havde suspenderet liberaliseringen, og man har set England gå ned på en liberaliseringsprocent på ca. 50, foruden at dette land har en betydelig statshandel. Endvidere så man, at visse lande, som var nået meget højt op med

liberaliseringen — det ærede medlem nævnte Italien, der jo praktisk talt er oppe på 100 pct., man kunne også nævne Belgien, der er meget højt oppe — at disse to lande begyndte at give udtryk for tendenser til at gå tilbage med liberaliseringen. Det er klart, at sådanne tendenser måtte vække uro og bekymring, og OEECs fremstød for en yderligere liberalisering havde altså som formål at bevæge Frankrig og England til at sætte deres liberaliseringsprocenter i vejret og derved fjerne andre landes motiv til at gå tilbage med deres liberaliseringsprocenter.

De overvejelser, der havde fundet sted i OEECs sekretariat, havde udkrystalliseret sig i to forslag, hvoraf det klareste, også det mest rigoristiske, blev udarbejdet af generalsekretær Marjolin — som også det ærede medlem hr. Viggo Starcke nævnte. Jeg skal referere indholdet af generalsekretær Marjolins forslag, fordi det tydeligst giver udtryk for de mest vidtgående planer, der var fremme, og fordi det var det eneste forslag, vi kendte, før den danske delegation rejste fra København, og også fordi det var et forslag, som generalsekretær Marjolin selv kom til København og forhandlede igennem med os, sådan at det altså var på baggrund af dette forslag, regeringen, hovederhvervene og vareforsyningsudvalget måtte aftale de retningslinier, som den danske delegation skulle følge under forhandlingerne i Paris.

Marjolins forslag gik kort og godt ud på, at ministermødet skulle vedtage, at den fuldstændige liberalisering skulle træde i kraft på en nærmere bestemt dato, f. eks. 1. april næste år. Der skulle kun være to betingelser for denne ikrafttræden. Den ene skulle være, at man skulle have vished for, at den europæiske betalingsunion blev forlænget udover sin nuværende udløbsdato, som er den 30. juni næste år, den anden skulle være, at Frankrig og England nåede op på mindst 75 pct. liberalisering.

Til disse regler, der jo er ret hårde og ret bestemte, var der knyttet en lidt formildende tilføjelse, idet det var hensigten, at der mellem deltagerlandene skulle indgås en gentlemanoverenskomst, hvorefter visse midlertidige undtagelser kunne tildeles i en overgangsperiode, men det var generalsekretærens hensigt, at disse und-